

РЕШЕНИЕ

№ 3182

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1342** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на И. В. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ап. 304 срещу Решение № 1040-21-979/30.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на му срещу Разпореждане № 214-00-9073-5 от 18.11.2022 г., на ръководителя на осигуряването за безработица и е потвърдено същото.

В жалбата до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на спорения административен акт и потвърждаващото го решение. Сочи се, че изложените в оспореното решение мотиви не съответстват на фактическата обстановка, поради което на практика липсват мотиви. Посочено е, че със заповед от 01.07.2022г. от осигурител „СЕПТОНА БЪЛГАРИЯ“ АД, считано от посочената дата е прекратено трудовото правоотношение на жалбоподателя, но административният орган е стигнал до неправилният извод, че тъй като г-н П. не е заличен от ТРРЮЛНСЦ като член на съвета на директорите на „ЛИКУИ – БОКС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД към 04.07.2022г. подлежи на задължително осигуряване към датата на подаване на заявлението му от 04.07.2022г., поради което е отказано изплащането на ПОБ. Със Споразумение от 31.01.2022г. между жалбоподателя и „ЛИКУИ – БОКС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е прекратено правоотношението му по договор за управление и контрол, считано от 01.02.2022г. дружеството е поело ангажимент да извърши всички необходими

действия във връзка със заличаването на това обстоятелство от Търговския регистър. Твърди се, че след посочената дата не е упражнявана трудова дейност в това дружество, не е получавано възнаграждение, поради което жалбоподателят счита, че не подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Счита, че поради факта, че бившият му работодател не го е отписал като член на СД и е бездействал до 05.12.2022г. не може да бъде наказван и лишаван от право на ПОБ в т.ч. и от незачитането на трудов стаж. В заключение отправя искане за отмяна на оспореното решение и разпореждане, като се задължи директорът на ТП на НОИ да бъде отпуснато парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, считано от датата на подаване на заявлението. Към жалбата прилага писмени доказателства.

При разглеждане на делото жалбоподателят лично и чрез процесуален представител адв А. поддържа жалбата и моли за отмяна на оспореното разпореждане. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. М., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на оспореното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответната страна адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 04.07.2022 г., И. В. П. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представил е заповед № 2668/01.07.2022 г., изготвена от осигурител “СЕПТОНА БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 01.07.2022 г. на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

При извършване преценка по правото на ПОБ на жалбоподателя, е констатирано, че има несъответствие между данните, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от осигурител „ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ” ЕАД, и подаденото уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ в Регистъра на трудовите договори /Р./.

От посочения осигурител за П. са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.12.2014 г. до 31.12.2015 г. с вид на осигуряване код "10" - като за лице, упражняващо трудова дейност по възложен договор за управление и контрол, и за периодите от 01.01.2014 г. до 30.11.2014 г. и от 01.01.2016 г. до 31.01.2022 г. като лице, работещо по трудово правоотношение. Предвид, че в Р. на 20.12.2013 г. е подадена информация за сключен на същата дата трудов договор, а на 02.12.2014 г. за прекратяването му, считано от 01.12.2014 г., е изискана проверка от контролните органи, относно коректността на подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от горесцитирания осигурител.

На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО. с разпореждане № 214-00-9073-1 от 27.07.2022 г.. е спряно производството по отпускане на ПОБ.

Съгласно оповестените от "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД в ТРРЮЛНЦ, седалище и адрес на управление, с писмо изх. № 1019-21-11179# 1/26.07.2022 г., е изискано проверката да бъде извършена от контролните органи на ТП на НОИ-Шумен.

На 10.08.2022 г. г-н П. подава заявление вх. № 1019-21-11179#5 до директора на ТП на НОИ-С. град, към което прилага копие от Споразумение за прекратяване на договор за управление, изготвено на 31 Януари 2022 г. от осигурител “ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК]. В т. 1 на Споразумението е посочено, че договорът за

управление се прекратява, считано от 1 февруари 2022 г., а в т. 2, че Дружеството се ангажира да извърши всички необходими действия във връзка със заличаването на И. В. П. като Управител на Дружеството от Търговския регистър и от всички останали регистри, в които името му фигурира като Управител на Дружеството. Въз основа на извършена справка на обявените актове по партидата на дружеството в ТРРЮЛНЦ, административният орган е установил, че на 03.06.2014 г. И. В. П. е вписан като представител и член на съвета на директорите на "РАПАК" ЕАД, преименувано на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД, и към датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ - 04.07.2022 г., не е заличен като управител. С писмо № 1019-21-11179019.09.2022 г., е предоставен Констативен протокол № К11-5-21-01195802/15,09.2022г. за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД, ЕИК[ЕИК], в който е установено, че считано от 03.06.2014 г. като представляващ дружеството е вписан И. В. П., който е и член на съвета на директорите. Същият към момента на извършване на проверката все още е вписан като управител на осигурителя и член на съвета на директорите и не е заличен като такъв.

Установено е също така, че г-н П. е назначен в осигурителя "РАПАК" АД по трудово правоотношение с трудов договор № 182 от 20.12.2013 г. на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ във връзка с чл. 70, ал. 1 от КТ с продължителност на работното време 8 часа, на длъжност "директор предприятие", с трудово възнаграждение 8194.00 лв., считано от 01.01.2014 г. Със заповед № 300/01.12.2014 г. трудовото правоотношение на П. е прекратено, считано от 01.12.2014 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. В. от Р., след 01.12.2014 г. няма информация за регистрирани трудови договори с И. В. П.. С договор за управление и контрол, сключен на 31.05.2014 г. между "РАПАК" ЕАД и И. В. П., последният е назначен като изпълнителен директор на дружеството. Със споразумение за прекратяване на договора за управление и контрол от 31.01.2022 г. И. В. П. и "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД са се споразумели за прекратяване на сключения договор за управление, считано от 01.02.2022 г.

При направена проверка в "Регистър на осигурените лица" /РОЛД в информационната система на НОИ е установено, че за периода от 01.01.2014 г. до 31.01.2022 г. има информация за подадени данни с декларация обр.1 по чл. 5. ал. 4 от КСО за жалбоподателя, за които е установено, че са некоректни. В тази връзка са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-27-01197517/20.09.2022 г. за подаване на коректни данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за И. В. П., за периода от 01.01.2016 г. до 31.01.2022 г. с код за вид осигурен "10".

На основание чл. 55 АПК, с разпореждане № 214-00-9073-2 от 27.09.2022 г. е възобновено производството по отпускане на ПОБ с мотива, че са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-27-01197517/20.09.2022 г. за подаване на коректни данни по реда на чл. 5. ал. 4, т. 1 от КСО за г-н П., за периода от 01.01.2016 г. до 31.01.2022 г. с код за вид осигурен "10" - като за лице, упражняващо трудова дейност по възложен договор за управление и контрол. На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, с разпореждане № 214-00-9073-3 от 27.09.2022 г., е спряно производството по отпускане на ПОБ до изпълнение на Задължителните предписания № ЗД-1-27-01197517/20.09.2022 г. за подаване на коректни данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за И. В. П., за периода от 01.01.2016 г. до 31.01.2022 г. с код за вид осигурен "10". След изпълнение на Задължителните предписания № ЗД-1-27-01197517/20.09.2022 г. и подаване на коректни данни по реда на чл. 5, ал. 4, т.

1 от КСО за И. В. П., за периода от 01.01.2016 г. до 31.01.2022 г. с код за вид осигурен "10", на основание чл. 55 от АПК, с разпореждане № 214-00-9073-4 от 17.11.2022 г., е възобновено производството по отпускане на ПОБ.

С разпореждане № 214-00-9073-5 от 18.11.2022 г. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Срещу така издаденото разпореждане по реда на чл. 117 от КСО г-н П. е подал жалба, която е отхвърлена като неоснователна с Решение № 1040-21-979/30.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. – град. В издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 231, ал. 4 от Търговския закон /ТЗ/, съгласно която изборът и освобождаването на членовете на съветите, имат действие от вписването им в Търговския регистър, като съгласно чл. 140, ал. 4 от с.з., избор и освобождаване на управител, както и назначаване на ликвидатор, имат действие от вписването им в търговския регистър.

В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на членовете на съвета на директорите на търговски дружества, се счита датата, на която заличаването е вписано в този регистър. В оспореното решение е цитирана и разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, която определя, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са управителите и прокуристите на търговски дружества и на еднолични търговци и на техните клонове, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиките и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от ТЗ, техни подразделения или на други юридически лица, създадени със закон. Вписването на тези лица в ТРРЮЛНЦ е уредено в ТЗ и в Закона за ТРРЮЛНЦ. В оспореното решение е цитирана и разпоредбата на чл. 10 от КСО, съгласно която осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени, или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж. Прието е, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита за осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труд не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО не е прекратена.

Предвид обстоятелството, че И. В. П. не е заличен като управител на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД, към датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ т.е. към 04.07.2022 г. е прието, че същият не отговаря на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО. Установено е, че на 05.12.2022г. е вписано заличаването му като управител "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД.

В хода на съдебното производство като допълнителни писмени доказателства са приети издадена от НАП справка за осигуряването на жалбоподателя за периода 01.01.2022г. – 28.02.2023г; разписка за извършено безкасово плащане на

здравноосигурителни вноски и издадена от "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД служебна бележка, удостоверяваща прекратяването на правоотношението му с посочения работодател, считано от 1.02.2022г., както и обстоятелството, че посочената дата г-н П. не е работил или извършвал дейност в полза на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 1040-21-979/30.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 23.01.2023 г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-В. до съда, е подадена чрез административния орган, на 06.02.2023г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма и от компетентен орган по чл. 117, ал. 3 от КСО, съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на управителя на НОИ. Потвърденото с посоченото решение разпореждане е издадено от М. В., в качеството ѝ на ръководител на осигуряването за безработица, чиято материална компетентност се установява от приложената по делото Заповед № 1015-21-104/12.05.2022г. на директора на ТП на НОИ С.-град. При издаването на оспореното решение, съдът намира, че не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. Лицата, подлежащи на задължително осигуряване, са посочени в чл. 4 от КСО.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 предвижда, че паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването.

Спорът по делото е относно определяне момента на последното прекратяване на осигуряването на жалбоподателя и съответно относно правилното приложение на чл. 54а, ал. 1 от КСО, при която следва да се отпусне обезщетение за безработица на жалбоподателя. Административният орган е приел, че датата на последното прекратяване на осигуряването е тази, на която е вписано в Търговския регистър

заличаването на жалбоподателя като член на съвета на директорите на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД, а именно 5.12.2022г., а не датата, на която е прекратено правоотношението му по ДУК, считано от 1.2.2022г., за което И. П. е приложил споразумение за прекратяване от 31.1.2022г. Този извод съдът намира за правилен и законосъобразен.

По делото няма спор, че вписването на заличаването на жалбоподателя като член на съвета на директорите на дружеството и негов представител, което е публично известно обстоятелство е станало на 5.12.2022г. За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 от КСО. По смисъла на тази разпоредба, определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето, а не прекъсване на осигуряването. Следва да се прави разлика между двете хипотези, тъй като правните им последици са различни. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества, членовете на съвети на директорите. Видно от публикуваните на интернет страницата на Агенция по вписванията данни, жалбоподателят е бил заличен като представляващ дружеството и член на съвета на директорите на 5.12.2022г. С оглед на това, правилна е преценката на административния орган, че към датата на подаване на заявлението за заплащане на ПОБ - 04.07.2022 г. не е било налице прекратяване на осигуряването, тъй като последното прекратяване на осигуряването е от 5.12.2022г., независимо че жалбоподателят не е получавал възнаграждение по ДУК с "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД и същият е бил прекратен на 01.02.2022г. Релевантно за спора е обстоятелството, че жалбоподателят е бил вписан като представител и е имал качеството на член на съвета на директорите на дружеството преди посочената дата и тези негови функции не са били заличени. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването /. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването /се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за

осигурителен стаж.

Съгласно разпоредбите на чл. 140, ал. 4 и чл. 231, ал. 4 от Търговския закон, решенията за избор и освобождаване на управител на ООД и АД, респ. ЕООД и ЕАД, пораждат действие след вписването им в Търговския регистър. Едва тогава лицето придобива или престава да притежава качеството "управител" респективно „член на съвета на директорите“. Правилото е императивно (задължително) и не може да бъде игнорирано. Съгласно общото правило, създадено с чл. 4а от Гражданския процесуален кодекс до отмяната ѝ с ДВ, бр. 38/2006 г., което е възпроизведено и в чл. 7, ал. 2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ЗТРРЮЛНЦ/, на вписването в търговския регистър поначало е придадено декларативно действие и изключение от него се проявява само по изрична повеля на закона. Това от своя страна означава, че в изчерпателно предвидените от законодателя случаи, в които се включва и чл. 231, ал. 4 ТЗ, вписването има конститутивен ефект. Последното означава, че вписването се явява елемент от правопораждащия фактически състав - условие за настъпване на целената правна промяна. По смисъла на цитираната разпоредба вписването има конститутивно действие, тъй като законът категорично повелява, че освобождаването на членове на съвета поражда правни последици от момента на вписването. При конститутивното действие обстоятелството или факта поражда правни последици едва след вписването /обективно не съществува в правната действителност преди това/ т.е. вписването се явява елемент от правното съставяне. Според чл. 235, ал. 5 от ТЗ, О. и неговото оттегляне има действие срещу трети добросъвестни лица след вписването им. ТП на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и е уведомяван за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. За дата на прекратяване на осигуряването следва да се счита датата на вписването в Търговския регистър на освобождаването на управителя на дружеството. В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на г-н П. в качеството му на представляващ и член на съвета на директорите на "ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ" ЕАД се счита датата, на която заличаването на това обстоятелство е вписано в този регистър. В този смисъл е и практиката на ВАС Решени № 6296/19.05.2017г. по адм.д. № 2842/2017г., Решение № 2695/1.3.2018г. по адм.д. № 298/2017г.; Решение № 15852/21.12.2017г. по адм. д. № 4364/2017г.; Решение № 15078/ 28.11.2012г. по адм.д. № 8938/2012г. В тази връзка неотнормирани към спора са изложените в жалбата обстоятелства, че е полаган труд при друг работодател, както и че не са внасяни осигурителни вноски при

последния такъв, а именно “ЛИКУИ-БОКС БЪЛГАРИЯ” ЕАД. Както бе посочено по-горе от настоящото решение, в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

Във връзка с изложените от жалбоподателя твърдения, че не е извършвал дейност и не е получавал възнаграждение за периода от сключване на споразумението за прекратяване на ДУК от 01.02.2022г., съдът намира, че по отношение на същия е налице прекъсване на осигуряването, а не прекратяване на осигуряването. Прекратяване на осигуряването е възникнало на датата на вписване на заличаването му като член на съвета на директорите.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че административният орган правилно се е позовал на неприложимост на чл. 54а, ал. 1 от КСО и законосъобразно е отказал да отпусне на жалбоподателя обезщетение за безработица.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, от АПК Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. П., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-979/30.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА И. В. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

